

[Aksel Larsen.]

Her tror jeg ikke man skal holde sig til geografien og til, hvortil det er nemmest og billigst at rejse, det være sig Stockholm, Uppsala, Lund eller Oslo, men at man derimod skal undersøge, hvor det er mest naturligt at håndskrifterne er. Med de moderne trafikmidler er det ikke så forfærdelig svært at komme til Island, og jeg ville ikke have noget imod, om alle disse gamle islandske håndskrifter efterhånden blev koncentreret i Reykjavik, så forskningen havde sit sæde dér. Det ville ikke betyde, at der ikke kunne drives forskning andre steder, det kan der naturligvis ved hjælp af fotokopiering, udlån o. s. v. Men som sagt disse henvendelser fra svenske videnskabsmænd får mig til at fremføre disse synspunkter.

Jeg mener, at denne store nationale og nordiske sag bør løses nu, og jeg beklager meget, at det ikke sker på den værdige måde, man kunne ønske, og at det ikke sker ved en enig og så godt som enstemmig beslutning i det danske folketing.

Her må jeg erkende — og jeg er ked af at sige det — at jeg tror, den højtærede undervisningsminister kunne have forbedret sagens løsning bedre og måske lidt klogere, end sket er. Jeg er ganske klar over, at det var noget vanskeligt under de givne forhold, når man tænker på sagens forhistorie, at forhandle sagen med repræsentanter for folketinget og derigennem sikre sig dets afgørelse, selv om jeg ville ønske, det kunne have ladet sig gøre. Men jeg vil mene, at det havde været bedst, om en væsentlig del af de oplysninger, folketingsudvalget har måttet fremskaffe, havde været fremskaffet i forvejen af undervisningsministeriet, ligesom det havde været heldigt, om den højtærede undervisningsminister havde forhandlet i hvert fald med Københavns universitets konsistorium, før lovforslaget blev endeligt udarbejdet og fremsat her i tinget.

Jeg ved ikke, om noget sådant havde betydet, at man havde kunnet sikre sig en

positiv beslutning fra konsistoriet, men jeg vil ikke udelukke, at dette kunne have været tilfældet. Den måde, sagen er grebet an på, har i hvert fald stødt mange. Så kan vi tvistes om, hvorvidt det er med rette eller med urette, men det har stødt mange, og jeg har indtryk af — ikke mindst fra forhandlingerne i tinget og i folketingsudvalget — at det har været medvirkende til en del af modstanden mod lovforslaget og navnlig til, at modstanden fra visse hold er blevet så skarp.

På den anden side synes jeg ikke, at dette berettiger dem, der her i tinget nu erklærer sig som modstandere af, at sagen afgøres positivt, til at optræde — undskyld, jeg siger det — så vrangvilligt, som de gør.

Jeg tænker f. eks. på den tale, som det ærede medlem hr. Poul Møller holdt. Jeg har ikke noget imod, at det ærede medlem og hans parti er vrede over det tempo, lovforslaget har skullet gennemføres i, og over at fristerne er for korte o. s. v. Hvis de frister, der skal være mellem første og anden behandling og mellem anden og tredje behandling af et lovforslag er for korte, havde der imidlertid været grund til at rejse spørgsmålet noget før. Der er jo ingen grund til at pukke på det lige netop i denne sag. Jeg vil dog tro, at folketinget som sådant er tilstrækkelig orienteret til at træffe beslutning. Nok er betænkningen først kommet de fleste af folketingets medlemmer i hænde i går, men på den anden side har man jo været informeret i folketingets grupper om, hvorledes arbejdet gik i udvalget, og der har været en livlig pressediskussion, så folketinget står aldeles ikke i den situation, at nu skal det først til at danne sig en mening.

Jeg forstår godt, at man ønskede mere tid til overvejelse. Jeg kunne selv have ønsket, at vi havde haft mere tid, men ganske vist af én eneste grund: at det er muligt, hvis vi havde mere tid, at modstanden mod vedtagelsen af lovforslaget ville blive noget mindre eller noget mindre skarp,